

ronsana

REVISTA D'INFORMACIÓ I FORMACIÓ LOCAL

ABRIL 1971

SANTA EULALIA DE RONSANA

N.º 28

La Processó de Corpus

La cotització de les processons ha baixat certament. Caldria fer algunes reflexions sobre la processó de Corpus.

L'Eucaristia és fonamentalment, no un espectacle, sinó «misteri de fe». Si llegim la primera carta als cristians de Corint o els Evangelis sinòptics, quan parlen de la institució de l'Eucaristia, no hi trobarem res que s'assembli a les nostres processons. En canvi queda molt clar que és recordança i memorial de Jesús mort i ressuscitat; que és acció de gràcies i presència real de Jesús salvador; que és sagrament de perdó, d'amor i d'unitat; que és el banquet anticipat de la glòria...

La primitiva comunitat cristiana exclouia la presència dels no batejats.

Certament que mirant l'aspecte de la presència real, el culte eucarístic fora de la missa, com la processó del Corpus, és legítim. Fins i tot pot ser una pura i simple expressió de la fe de la gent més senzilla. Pau VI en el document «Misteri Eucarístic» admet clarament el culte eucarístic fora de la missa, però no vol que es deslligui de la mateixa, ja que n'ha de partir, ens hi ha de portar i ha de tenir la mateixa finalitat i dinàmica.

Si bé la realitat històrica de les processons del Corpus ens ha portat abusivament a una manifestació d'estètica televisiva, fins i tot seriosa, cal descobrir-ne el sentit i bandejar-ne els abusos: alfombres florals que excusen d'anar a missa, música d'orquestra o de badocs i pocs adoradors en esperit i veritat, molt vestit (també disfresses i lluïment) i fe mimvada o nulla, molts en llarg trajecte i pocs a combregar. La processó no serà vàlida pels quilòmetres de passejada, per les interrupcions del tràfic, per la bellesa del muntatge cívic o folklòric, sinó per la fe que es manifesta en un veritable himne a Crist.

Un dia ho vaig veure així:

La tarda de la vigília, els nens i nenes del col·legi, portaven flors i feien una alfombra en el lloc on s'hi faria l'altar i s'hi donaria la benedicció al poble.

Al capvespre la gent es recordava d'anar a confessar.

Al matí del dia de Corpus, l'església s'omplia més que els altres dies festius. Tots participaven en la missa i la majoria, per no dir la totalitat, combregava. Immediatament, tot cantant, sense orquestra, ni uniformes, acompanyaven piadosament el santíssim Cos de Crist fins a la propera plaça, degudament preparada. No hi havia un sol badoc. A la plaça es feia una pregària i es donava la benedicció. Tot era senzill, tot era veritat; la proclamació de fe, semblava un desig de portar Crist a la realitat de la vida, amb llenguatge i devoció populars.

Així sigui.

